

Györe Géza Bazsalikom Műfordító Díjához

A Bazsalikom Műfordító Díj bírálóbizottsága (Bordás Győző elnök, Faragó Kornélia, Orcsik Roland, Patócs László és Várdy Tibor) egyhangú döntésével a 2019. évre szóló díjat egy bibliográfusnak, Györe Gézának ítélte oda, idén a Forum Könyvkiadó Intézetnél megjelent *A horvát és szerb irodalom magyar recepciója* című, tegyük mindjárt hozzá, méreteiben is impozáns munkájáért. Miért hangsúlyozzuk, hogy bibliográfusnak? Egyszerűen azért, mert a bibliográfiaiak – azonfölül, hogy hasznos és számtalanszor nélkülözhetetlen adattárak – tükörképei is egy szellemi életnek. Jelen esetben a délszláv és a magyar irodalmi kapcsolattörténetnek. Miben is láttuk ennek a bibliográfiának a jelentőségét, létjogosultságát, s ajánlottuk is végső soron erre a rangos elismerésre? Abban, hogy belőle kitetszik, hogy az elmúlt nem kevesebb mint két évszázadon keresztül mennyire volt kölcsönhatásban a délszláv és a magyar művelődéstörténet s ezen belül az irodalmi élet.

Bori Imrére emlékeztünk az imént, s éppen az ő 1987-ben megjelent, *Tanulmányok a magyar–délszláv irodalmi kapcsolatokról* című kötetéből tudjuk, hogy a XV. századi szerb Szent László-legendától eredeztethetőek ezek a kapcsolatok, azután kapcsolattörténeti szempontból Szerémi György és Verancsics Antal emlékiratai érdemelnek említést; így érünk el a szerb népdalok és a horvát kaj daloskönyvek komparatív vizsgálatához, s következik Vuk kora, majd Jakov Ignjatovićé. Ez az az időszak, ahonnan Györe Géza az adatait meríti, még hozzá a bibliográfusi szakma szigorú szabályai szerint: fejezetekbe rendszerezve az elmúlt két évszázadban megjelent, ide vonatkozó régebbi bibliográfiákat, majd antológiákat, aztán a népköltészet tárgykörébe tartozó anyagot, hogy elérjen az egyes szerzők több mint

ötezer tételt tartalmazó törzsanyagáig. Mindezt kiegészítette a horvát és a szerb irodalom recepciókutatásának bemutatásával, s utána járt, hogy a magyar szerzők mit jegyeztek le a délszláv írók műveiről.

Bibliográfia szinte használhatatlan névmutató nélkül, s Györe Géza természetesen ennek a követelménynek is eleget tesz, kötete végén ott a szerzők, műfordítók és recepciókutatók jegyzéke, mindez ötven oldalon. Ha jól számolom, e névjegyzék is mintegy három-ezer nevet tartalmaz. Kihasználnám az alkalmat, hogy gratuláljak Brenner János fiatal kollégámnak is a kötet megszerkesztéséhez, ami rendkívül alapos és aprólékos munkát igényelt, hiszen összességében több mint hatezer tételt kellett egyeztetni ebben az egyedülálló kapcsolattörténeti bédekkerben.

Érdemelhet-e volna más, mint Györe Géza az idei a Bazsalikom Műfordító Díjat?